

Percy

Femeile cu părul de șerpi începeau să-l enerveze pe Percy.

Ar fi trebuit să moară cu trei zile în urmă, când aruncase spre ele o ladă cu bile de bowling la magazinul Bargain Mart din Napa sau cu două zile în urmă, când le lovise cu o mașină de poliție în Martinez. *Cu siguranță* că ar fi trebuit să moară în acea dimineață, când le tăiasse capetele în parcul Tilden.

Indiferent de câte ori le omora Percy și le vedea făcându-se fărâmițe, ele continuau să se refacă precum niște cocoloașe mari și malefice de praf. Nu reușea nicicum să scape de ele.

A ajuns în vârful dealului și și-a tras sufletul. Cât trecuse de când le omorâse ultima oară? Probabil două ore. Nu păreau să rămână moarte mai mult de atât.

În ultimele zile, nu dormise mai deloc. Mâncase orice reușise să șterpească – jeleuri de la automate, covrigi vechi, chiar și un burrito de la Jack in the Crack, care a fost cel mai rău dintre toate. Hainele îi erau sfâșiate, arse și stropite cu zoaie de monstru.

Supraviețuise atât de mult doar pentru că nici cele două doamne cu păr de șerpi – care-și spuneau gorgone – nu puteau să-l omoare pe el. Ghearele lor nu-i intrau în piele. Dinții li se rupeau ori de câte ori încercau să-l

muște. Dar Percy n-o mai putea ține mult așa. În curând urma să se prăbușească din pricina epuizării, iar apoi, oricât de greu de ucis ar fi fost, era convins că gorgonele ar fi găsit o cale.

Unde să fugă?

A cercetat împrejurimile. În alte condiții s-ar fi bucurat de priveliște. În stânga, dinspre ocean se întindeau dealuri aurii presărate cu lacuri, păduri și câteva cirezi de vaci. În dreapta, platourile din Berkeley și Oakland porneau spre vest – un imens puzzle de cartiere, cu câteva milioane de oameni care probabil n-ar fi dorit ca dimineațele să le fie stricate de doi monștri și de un semizeu murdar.

Și mai înspre vest, Golful San Francisco scliffea acoperit de o ceață argintie. Deasupra, o negură groasă înghițise cea mai mare parte a orașului San Francisco, lăsând să se vadă doar vârfulurile zgârie-norilor și turnurile Podului Golden Gate.

Percy a simțit o ușoară apăsare în piept. Ceva îi spunea că mai fusese cândva în San Francisco. Orașul avea legătură cu Annabeth – singura persoană pe care și-o mai putea aminti din trecutul lui. Amintirile despre ea erau frustrant de tulburi. Lupoaica îi promisese că o va revedea și își va recăpăta memoria – *dacă* termina cu bine călătoria.

Ar fi trebuit să încerce să traverseze golful?

Suna tentant. Simțea puterea oceanului de la orizont. Apa îl înviora mereu. Apa sărată era cea mai bună. Își dăduse seama de asta cu două zile în urmă, când strangulase un monstru marin în Strâmtoarea Carquinez. Dacă ajungea în golf, ar mai fi putut face o ultimă încercare. Poate că ar fi reușit chiar să înece gorgonele. Dar

țărmlul se afla la cel puțin trei kilometri distanță. Ar fi trebuit să traverseze tot orașul.

Mai era un motiv pentru care ezita. Lupoaică Lupa îl învățase să-și ascute simțurile – să se încreadă în instinctele care-l conduseseră spre sud. Radarul lui interior țiuia de mama focului. Sfârșitul călătoriei era aproape – la o aruncătură de băț. Dar cum era posibil? Pe deal nu era nimic.

Direcția vântului s-a schimbat. Percy a simțit mirosul acru de reptilă. La aproape o sută de metri mai jos, ceva foșnea printre copaci – crengi rupte, frunze călcate în picioare, şuierături.

Gorgonele.

Pentru a mia oară, Percy și-a dorit ca ele să nu aibă niște nasuri atât de sensibile. Îi spusese întruna că simt *mirosul* de semizeu – fiu al vreunui zeu roman din vechime și al unei muritoare. Percy încercase să se tăvălească prin noroi, să se bălăcească în pâraie, chiar să țină în buzunar odorizante, ca să miroasă ca o mașină nouă; dar duhoarea de semizeu părea greu de ascuns.

S-a cățărat pe partea de vest a piscului. Era prea abrupt ca să coboare. Panta se înclina vreo douăzeci și cinci de metri, direct înspre acoperișul unui complex de apartamente construit pe deal. La cincisprezece metri mai jos, o autostradă ieșea de sub deal și se îndrepta șerpuind spre Berkeley.

Grozav. N-avea cum coborî de pe deal. Reușise să se lase prins în capcană.

S-a holbat la mașinile ce mergeau spre vest, către San Francisco, și și-a dorit să fi fost într-una dintre ele. Apoi și-a dat seama că autostrada trecea prin deal. Trebuia să existe un tunel... chiar sub picioarele lui.

Radarul lui interior a luat-o razna. *Era* în locul potrivit, doar că se afla prea sus ca să sară. Trebuia să vadă care-i faza cu tunelul. Trebuia să coboare spre autostradă – și repede.

Și-a scos rucsacul. Reușise să facă rost de o mulțime de provizii de la magazinul Bargain Mart din Napa: un GPS portabil, bandă de lipit, brichetă, adeziv, o sticlă de apă, un izopren, o pernă Comfy Panda (cea din reclamele TV) și un briceag elvețian – aproape toate instrumentele pe care și le-ar fi putut dori un semizeu modern. Dar n-avea nimic care să-i slujească drept parașută sau sanie.

Îi mai rămâneau două opțiuni: să sară de la douăzeci și cinci de metri și să moară sau să reziste și să lupte. Ambele opțiuni sunau groaznic.

A înjurat și și-a scos pixul din buzunar.

Pixul nu părea deosebit, era ca orice alt pix ieftin, dar când Percy îi scotea capacul, se transforma într-o sabie strălucitoare de bronz. Lama era perfect echilibrată. Mânerul din piele i se potrivea de parcă ar fi fost proiectat anume pentru el. Pe apărătoare era gravat un cuvânt în greaca veche, pe care Percy, dintr-un motiv sau altul, îl înțelegea: *Anaklusmos* – Forța apei.

Se trezise cu această sabie în prima seară petrecută la Casa Lupilor – acum două luni sau mai mult? Nu mai știa. Se trezise în curtea unui conac incendiat din mijlocul pădurii, purtând pantaloni scurți, un tricou portocaliu și un colier din piele cu o grămadă de mărgele ciudate de lut. Ținea sabia în mână, dar Percy n-avea nicio idee cum ajunsese acolo și doar o vagă idee despre cine era el. Era desculț, înghețat și confuz. Apoi veniseră lupii...

Chiar lângă el, o voce cunoscută îl readuse în prezent:
— Aici erai!

Percy a tresărit și s-a îndepărtat de gorgonă, cât pe ce să cadă de pe marginea dealului.

Era cea zâmbăreață, Beano. Bine, n-o chema cu adevărat așa. Din câte își dăduse Percy seama, era dislexic, pentru că i se amestecau cuvintele în fața ochilor când încerca să citească ceva. Prima dată când văzuse gorgona, deghizată în angajată la Bargain Mart, cu un ecuson mare și verde pe care scria: „Bine ai venit! Numele meu este STHENO“, el crezuse că acolo scria BEANO.

Încă purta vesta verde de la Bargain Mart trasă peste o rochie înflorată. Dacă îi priveai corpul, ai fi putut crede că e bunica cuiva – asta până coborai privirea și îți dădeai seama că are picioare de cocoș. Sau până când ridikai privirea și vedeai colții de mistreț care-i ieșeau pe la colțurile gurii. Ochii ei roșii străluceau, iar părul era un cuib de șerpi verzi ce se zvârcoleau.

Partea cea mai sinistră era că încă ținea în mâini platoul mare de argint cu mostre gratuite: hotdogi crocanți cu cașcaval. Platoul se ciobise de la nenumăratele dăți când Percy o ucisese, dar micile mostre păreau intacte. Stheno le cărase cu ea prin toată California, ca să-i ofere lui Percy o gustare înainte să-l omoare. Percy nu știa de ce făcuse asta, dar dacă urma să aibă vreodată nevoie de o armură, avea să și-o facă din hotdogi crocanți cu cașcaval. Erau indestructibili.

— Vrei să guști o bucătică? l-a îmbiat Stheno.

Percy a pus-o la respect cu sabia.

— Unde-i sora ta?

— Hai, pune jos sabia aia, a strigat Stheno. Știi deja că nici măcar bronzul celest nu ne poate ucide pentru

prea mult timp. Gustă niște hotdogi crocanți cu cașcaval! Sunt la reduceri săptămâna asta și n-aș vrea să te omor pe stomacul gol.

— Stheno!

Cea de-a doua gorgonă a apărut în dreapta lui Percy atât de repede încât el n-a mai avut timp să reacționeze. Din fericire, era prea ocupată să-și privească sora ca să-l bage în seamă pe el.

— Ți-am spus să te furișezi și să-l omori!

Zâmbetul lui Stheno a pălit.

— Dar Euryale...

I-a pronunțat numele în așa fel încât a rimat cu *Muriel*.

— Nu pot să-i dau mai întâi o mostră?

— Nu, imbecilo!

Euryale s-a îndreptat spre Percy și și-a scos ghearele. Cu excepția părului, format dintr-un cuib de șerpi roșiațici, nu din vipere verzi, semăna perfect cu sora ei. Vesta de la magazin, rochia înflorată, până și colții îi erau decorați cu autocolante cu reduceri de 50%. Pe ecusonul ei scria: „Bună! Numele meu este MORI, PORC DE SEMIZEU!”

— Ne-ai târât într-o cursă nebunească, Percy Jackson, a spus Euryale. Dar acum te-am prins și ne vom răzbuna!

— Hotdogul crocant cu cașcaval costă doar 2,99 dolari, a adăugat Stheno îndatoritoare. Raionul de alimente, culoarul trei.

Euryale a mârâit:

— Stheno, Bargain Mart a fost doar de fațadă! Nu te mai prosti! Acum, pune jos tava aia ridicolă și ajută-mă

să-l omor pe semizeu. Sau ai uitat că el e cel care a nimicit-o pe Meduza?

Percy a făcut un pas înapoi. Încă cincisprezece centimetri și cădea în gol.

— Știți ceva, doamnelor, am mai discutat despre asta. Nici măcar nu-mi *amintesc* s-o fi ucis pe Meduza. Nu-mi amintesc nimic! Nu putem să facem pace și să discutăm despre specialitățile culinare ale săptămânii?

Stheno și-a ținut buzele bosumflată spre sora ei, ceea ce era destul de greu din pricina colților gigantici de bronz.

— Putem?

— Nu!

Ochii roșii ai lui Euryale îl fixau pe Percy.

— Nu-mi pasă ce-ți amintești, fiu al zeului mării. Miros sângelui Meduzei pe tine. Se simte slab, da, are câțiva ani, dar *tu* ai fost ultimul care a învins-o. Încă nu s-a întors din Tartar. E vina ta!

Percy nu prea înțelegea. Povestea cu „moartea și întoarcerea din Tartar“ îi dădea dureri de cap. Bineînțeles, la fel era și ideea că un pix se putea transforma într-o sabie sau că monștrii se puteau ascunde în spatele unei chestii numite Ceața sau că Percy era fiul unui zeu acoperit de scoici de acum cinci mii de ani. Chestia era că el *credea* povestea asta. Chiar dacă memoria îi fusese ștearsă, știa că era semizeu, la fel cum știa că îl chema Percy Jackson. De la prima discuție cu lupoaica Lupa, acceptase că trăia într-o lume nebunească a zeilor și a monștrilor. Ceea ce era cam nașpa.

— Ce-ar fi să încheiem un armistițiu? Eu nu vă pot ucide. Voi nu mă puteți ucide. Dacă sunteți surorile

Meduzei – ale *acelei* Meduze care transformă oamenii în stane de piatră –, n-ar fi trebuit să fiu statuie deja?

— Eroii ăștia! a spus Euryale cu dezgust. Mereu po-menesc de asta, exact ca mama noastră! „De ce nu poți transforma oamenii în stane de piatră? *Sora ta* poate transforma oamenii în stane piatră.“ Îmi pare rău să te dezamăgesc, băiete! Blestemul acela era doar al Meduzei. *Ea* era mai cea mai hidoasă din familie. Mare noroc pe capul ei!

Stheno a părut rănită.

— Mama mi-a spus că *eu* sunt cea mai hidoasă.

— Ține-ți gura! a spus Euryale. În ceea ce te privește, Percy Jackson, e adevărat că ai darul lui Ahile. Asta te face un pic mai greu de ucis. Dar nu-ți face griji. Găsim noi o cale.

— Darul cui?

— Al lui Ahile, a spus Stheno veselă. Ah, era *grozav!* A fost îmbăiat în râul Styx în copilărie, așa că era invulnerabil, cu excepția unui mic loc de la călcâi. Asta s-a întâmplat și cu tine, dragule. Probabil că cineva te-a băgat în Styx și ți-a făcut pielea tare ca fierul. Dar nu-ți face griji. Eroii ca tine au întotdeauna un punct slab. Trebuie doar să-l găsim și apoi te putem omorî. Nu-i așa că va fi minunat? Ia un hotdog crocant cu cașcaval!

Percy încerca să gândească. Nu-și aducea aminte de nicio baie în Styx. Pe de altă parte, nu-și amintea mai nimic. Pielea lui nu părea de fier, dar cum altfel se explica faptul că rezistase atât de mult împotriva gorgonelor? Dacă ar fi căzut de pe munte... ar fi supraviețuit? Nu voia să riște – mai ales fără ceva care să frâneze căderea, fără să aibă o sanie sau... S-a uitat la platoul mare de argint cu mostre gratuite al lui Stheno.

Hmm...

— Te-ai răzgândit? a întrebat Stheno. Foarte înțelept, dragă. Am pus sânge de gorgonă pe astea, așa că moartea ta va fi rapidă și nedureroasă.

Percy a simțit cum i se strânge gâtul.

— Ai pus sânge de-al vostru în hotdogii crocanți cu cașcaval?

— Doar puțin.

Stheno a zâmbit.

— O mică tăietură pe braț, dar ești drăguț că-ți faci griji. Sângele nostru de pe partea dreaptă poate vindeca orice, dar sângele de pe partea stângă e mortal...

— Cretino! a strigat Euryale. N-ar fi trebuit să-i spui asta! Nu va mai mânca hotdogii dacă-i zici că sunt otrăviți!

Stheno a părut uluită.

— Nu? Dar i-am spus că va fi o moarte rapidă și nedureroasă.

— Las-o baltă!

Unghiile lui Euryale s-au transformat în gheare.

— O să-l omorâm cu mai mult efort, îl hăcuim până îi găsim punctul slab. Odată ce-l învingem pe Percy Jackson, vom fi mai faimoase ca Meduza! Protectoarea noastră ne va răsplăti regește!

Percy și-a luat sabia. Trebuia să-și planifice mișcarea perfect – câteva secunde de confuzie, să prindă platoul cu mâna stângă...

Ține-le de vorbă, și-a spus el.

— Înainte să mă faceți bucăți, a spus Percy, cine e protectoarea de care vorbeai?

Euryale a mârâit.

— Zeița Geeea, desigur! Cea care ne-a adus înapoi din neant! Nu vei trăi destul cât s-o întâlnești, dar prietenii tăi de dedesubt o să aibă de-a face în curând cu mânia ei. Chiar acum, armatele Geei se îndreaptă spre sud. De Sărbătoarea Fortunei, ea se va trezi, iar semizeii vor fi spintecați precum... precum...

— Precum prețurile noastre de la Bargain Mart! a sugerat Stheno.

— Ah!

Euryale s-a năpustit la sora ei. Percy a profitat de ocazie. A apucat platoul lui Stheno, împrăștiind hotdogii cu cașcaval otrăvitori, și a lovit-o pe Euryale cu Anaklusmos, despicând-o în două.

Apoi a ridicat platoul, iar Stheno s-a trezit în fața propriei reflexii unsuroase.

— Meduza, a țipat ea.

Sora ei, Euryale, se dezintegrase, dar începuse deja să se refacă, ca un om de zăpadă care îngheța la loc.

— Stheno, proasto! a bolborosit ea, în timp ce chipul ei pe jumătate format se ridica din movila de praf. E doar propria ta reflexie! Prinde-l!

Percy i-a tras una cu tava de metal în cap lui Stheno, care a leșinat.

Apoi și-a pus platoul sub fund, a spus în gând o rugăciune dedicată oricărui zeu roman responsabil cu manevrele tâmpite cu sania și a sărit de pe deal.